

δτι neque uitae institutis neque doctrina ulla philosophi quicquam sapit, ἀλλ' ἐπιλέγει Verum lingua est et celeri et expedita et suaui, ut graecorum nemini cedat. Voce quoque et clara et sonora. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἡδύναντο νὰ λεχθῶσιν ὑπὸ τοῦ Φιλέλφου περὶ τοῦ Ἀργυροπούλου ἄλλως δὲ δὲν ἡδύναντο νὰ λεχθῶσιν ὑπὸ τοῦ Σγουρόπουλου Δημήτριος δὲν ἐπωνυμεῖται Argyropulus, ἀλλὰ Sguropulus, τούλαχιστον ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Φιλέλφου τῇ γενομένῃ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1502¹. "Απορον δὲ πῶς ἐπλανήθη ὁ Hodius, συμπαρασύρας εἰς τὴν πλάνην καὶ τινας τῶν ἡμετέρων². Εἶνε δὲ πράγματι ὁ Δημήτριος Σγουρόπουλος γνωστὸς βιβλιογράφος, διατρίβων ἐν Ἰταλίᾳ τούλαχιστον ἀπὸ του 1443 καὶ ἀντιγράφων κώδικας χάριν τοῦ Βησσαρίωνος καὶ τοῦ Φιλέλφου³. "Εξη δὲ" ὁ Σγουρόπουλος καὶ μέχρι του 1473 τούλαχιστον, ὃς ἔζαγεται ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ, γραφείσης ἐκ Ῥώμης πρὸς αὐτὸν διαμένοντα ἐν Φλωρεντίᾳ, δι' ἣς πρὸς τοῖς ἄλλοις παραγγέλλει εἰς τὸν Σγουρόπουλον νἀντιγράψῃ χάριν ἑαυτοῦ ἐπ' ἀμοιβῇ τὸν Παυσανίαν. Ἀποχρούων δὲ ὁ Γαζῆς τὰς αἰτιάσεις τοῦ Σγουροπούλου, παραπονουμένου, δτι δὲν εἶχεν ίκανῶς προστατευθῆ διατρίψας βραχὺ ἐν Ῥώμῃ, μνημονεύει καὶ τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου, λέγων τάδε· "Εδει γάρ σε μηδαμῶς λόγῳ πιστεῦσαι τοιούτῳ, διατρίψαντα δὴ ἐν Ῥώμῃ πέντε καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ μηδὲν τοιοῦτο μήτε αὐτὸν αἰσθόμενον, μήτε παρ' ἄλλου πιθόμενον. Εἴ γάρ τις ἐμοὶ δύναμις ἦν τοιαύτη,

¹ Francesco Filelfo Epistolarum familiarium libri. Venetiis. Ex aedibus Ioannis et Gregorii de gregoriis. 1502 φ. 65 6.

² Σάθα Νεοελληνικὴ Φιλολογία σ. 47.—E. R. Rethangabéj Ινθ' ἀν. σ. 2.

³ Morelli Bibliotheca manuscripta. Ἐν Βασσάνῳ. 1802 Τόμ. Α' σ. 163. — K. K. Müller Janos Laskaris ἐν τῷ Centralblatt für Bibliothekswesen Τόμ. Α' (1884) σ. 401.—Legrand Bibliographie hellénique... aux XVe et XIVe siècles Τόμ. Α' σ. XLVI. — Marie Vogel - Victor Gardthausen Die griechischen Schreiber des Mittelalters σ. 105.

καν αὐτὸς ἡσθάνον παρὼν καν Ἀργυρόπουλος καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι ἔλεγον¹.

Οὕτως ἔχουσι τὰ κατὰ τὸν Ἰωάννην Ἀργυρόπουλον καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, οἵα ἡδυνήθημεν γὰρ ἐξακριβώσωμεν μετὰ τὴν πολλὰ τῶν πρότερον γνωστῶν ἐπαναφθούσαν καὶ συμπληροῦσαν περισυλλογὴν τῶν ἐν τοῖς Ἀργυρόπουλείσις ἐκδοθεισῶν πηγῶν. Οὐκ ἀσκοπον δὲ θεωροῦμεν ἐπὶ τῇ εὔκαιρίᾳ ταῦτῃ νὰ διαπραγματευθῶμεν καὶ τὰ κατὰ τὸν οἶκον τῶν Ἀργυροπούλων καθ' ὅλου ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐμφανίσεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Εἶνε δὲ τὸ ἐγχείρημα δυσχερέστατον τοῦτο μὲν ἔνεκα τῶν μεγάλων χασμάτων, ἅτινα παρουσιάζει ἡ ιστορία τοῦ οἴκου τούτου, τοῦτο δ' ἔνεκα τοῦ πολυκλάδου αὐτοῦ. "Ἐνεκα δὲ τούτων τῶν λόγων ἀναγκαῖό μεθα νὰ δηλώσωμεν ρήτως, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμβολὴ πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ἀπλῶς ὡς ἀπόπειρα, δυναμένη νὰ τύχῃ ὑφ' ἡμῶν τε αὐτῶν ἐν χρόνῳ μεταγενεστέρῳ καὶ ὑπ' ἄλλων οὐκ δλίγων συμπληρώσεων².

Τὸ γένος τῶν Ἀργυροπούλων συγχέεται ἀρχῆθεν πρὸς τὸ τῶν Ἀργυρῶν, ἐπιφανοῦς βυζαντιακοῦ οἴκου, δρμωμένου, καθ' ἃ τινες πιστεύουσιν, ἐκ Καππαδοκίας³. Κυρίως δὲ παρουσιάζονται οἱ Ἀργυροὶ δρῶντες ἐν τῇ βυζαντιακῇ ιστορίᾳ ἀπὸ τοῦ ἐνάτου αἰώνος μεσοῦντος, καὶ πρῶτος τῶν ἐκ τοῦ οἴκου τούτου ἐπιφανῶν γνωστὸς

¹ Ἡ ἐπιστολὴ αὗτη σώζεται ἀνέκδοτος ἐν τῷ Λαυρεντιακῷ Plut. LV cod. 9 φ. 65⁶ κ. ἐ, τῷ Παρισιακῷ 2966 φ. 1⁶ καὶ τῷ Παρισιακῷ 3043 φ. 2⁶-4^a. Καὶ ἐν μὲν τοῖς Παρισιακοῖς γέγραπται Ἀργυρόπουλος, ἐν δὲ τῷ Λαυρεντιακῷ Ἀργυρόπυλος.

² Χάριν μελλόντων ἐρευνητῶν δηλοῦμεν, ὅτι μετ' ἀρνητικοῦ ἀποτελέσματος ἐξητάσθησαν ὑπ' ἡμῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ δημοσίῳ ἀρχείῳ τῆς Βενετίας Archivio Frari) αἱ διαθῆκαι τῶν 1475-1568 (Schede, εὑρετήρια καὶ Indici Serie II Τόμ. 18-22) ὡς καὶ τὸ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀρχείοις Schedario τῶν μεταγενεστέρων ἐτῶν τοῦ διδάκτορος Giacomo Giomo. Ἐν τούτοις πᾶσιν εὑρομένην μόνον μνεῖλαν τῆς Elisabetta Argiro τῇ 11 Ὁκτωβρίου 1723 ἐν ταῖς πράξεσι τοῦ συμβολαιογράφου (Altī) Bonis ὑπ' ἀρ. 115.170. Ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὰ λεχθησόμενα κατωτέρω οἶκος Argiro, ὅλως διάφορος τοῦ τῶν Ἀργυροπούλων, ὑπάρχει καὶ ἐν Ἰταλίᾳ.

³ Schlumberger Basile II le tueur des Bulgares. Ἐν Παρισίοις. 1900 σ. 323. Ἐλλ. μεταφρ. Ιω. Δαμπρίδου. Ἐν Ἀθηναῖς. 1905 σ. 390.

εἶνε ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ μεθυστοῦ (842-867) ἀκμάσας Λέων δὲ Ἀργυρός¹. Εἰς τὸν αὐτὸν δὲ οἶκον ἐνῆγε τὸ γένος μεταγενέστερος ὄμώνυμος, Λέων δὲ Ἀργυρός, μάγιστρος καὶ εἴτα δομέστικος τῶν σχολῶν, οὗ υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ρωμανὸς Γ' δὲ τῷ 1028 διαδεχθεὶς ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν καὶ διάδοχον Βασιλείου τοῦ Βουλγαροχτόνου Κωνσταντίνου. Ὁ Ρωμανὸς δὲ οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Βυζαντίνων συγγραφέων ἐπονομάζεται Ἀργυρός², ὑπὸ δὲ τοῦ συγχρόνου ποιητοῦ Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου³ καὶ τοῦ ιστορικοῦ Μιχαὴλ Ψελλοῦ⁴ καὶ Ἰωάννου Ζωναρᾶ⁵ Ἀργυρόπολος, διπέρ ταύτον καὶ τὸ Ἀργυρόπουλος⁶. Καὶ οἱ Βενετοὶ δὲ χρονογράφοι Δάνδολος⁷ καὶ Ἰωάννης ὁ διάκονος⁸ καλοῦσι τὸν Ρωμανὸν τοῦτον Argyropolum. Ἀλλὰ τὴν κατάληξιν πωλος ἢ πουλος (πουλλος;) τὴν σημαίνουσαν τὸν μικρὸν, τὸν υἱὸν, δὲν προελάμβανε πιθανῶς πρῶτος τοῦ οἴκου τῶν Ἀργυρῶν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ἐνδεκάτου αἰώνος ὁ αὐτοκράτωρ Ρωμανὸς ὁ Γ'⁹.

¹ Οἱ μετὰ Θεοφάνην ἔκδ. Βόννης σ. 165, 17. — Κεδρηνοῦ ἔκδ. Βόννης σ. 154, 1 — Πρβλ. *Ducange Familiae Byzantinae*. Ἐν Παρισίοις. 1680 σ. 154.

² Παρ' ἄλλοις τε καὶ τῷ Ζωναρᾷ ἐν τῷ Μοναχείῳ κώδικι 324, ὃπου εὑρίσκομεν ἐπιγραφὴν κεφαλαίου Βασιλείᾳ Ρωμανοῦ τοῦ Ἀργυροῦ. ³ Ιδε τὴν ἔκδοσιν *Doumbovitsou Dindorf*. Ἐν Λειψίᾳ. 1879 Τόμ. Ε' σ. CXXVII.

⁴ Ἐν ἐπιγράμματι 52 στ. 8 ἔκδ. *Antonio Rocchi Versi di Cristoforo patrizio*. Ἐν Ρώμῃ. 1887 σ. 35. — *Kurtz Die Gedichte des Christophoros Mitylenaeos*. Ἐν Λειψίᾳ. 1903 σ. 31.

⁵ Ἐκδ. Σάθα (Μεσαιωνικῆς βιβλιοθήκης Τόμ. Δ'. Ἐν Παρισίοις. 1874) σ. 29.

⁶ XVII, 11.

⁷ Βασιλείᾳ Ρωμανοῦ τοῦ Ἀργυροπούλου εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ περὶ αὐτοῦ κεφαλαίου ἐν τῷ Παρισιακῷ κώδικι 1715 τοῦ Ζωναρᾶ. ⁸ Ιδε τὴν ἔκδοσιν *Dindorf* ἔνθ' ἀν. Τόμ. Ε' σ. CCLXXXII. Ἀργυρόπουλος δὲ λέγεται δὲ Ῥωμανὸς καὶ ἐν τῷ ἄλλως ἀμφισβητησίμου γνησιότητος κρητικῷ μνημείῳ, περὶ οὗ γενήσεται λόγος κατωτέρω. ⁹ Ιδε *Gerland Histoire de la noblesse crétoise au moyen âge*. Ἐν Παρισίοις. 1907 σ. 80-81.

¹⁰ Παρὰ τῷ *Muratori Scriptores rerum Italicarum* Τόμ. IB' σ. 233 καὶ *Pertz Scriptores rerum Germanicarum* Τόμ. Z' σ. 36.

¹¹ *Chronicum Venetum* σ. 113.

¹² Τὸ ἀρχαιότατον τῶν μέχρι τοῦδε μετὰ τοιαύτης καταληξεως σημειωθέντων ὀνομάτων εἶναι τὸ τοῦ Γαβριηλοπούλου, μνημονευομένου τῷ 913 μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αλεξάνδρου καταλειφθέντων ἐπιτρόπων τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου.

¹³ Ιδε *Δέοντος γραμματικοῦ* ἔκδ. Βόννης σ. 286, 14. — *Συμεὼν μαγίστρου* ἔκδ. Βόν-

Δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον, δτι ἥδη πολὺ πρότερον, κατὰ τὸν ἔνατον αἰῶνα ὁ ἀνωτέρω μνημονεύθεις Λέων ὁ Ἀργυρὸς ὁ ἀκμάσας ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ μεθυστοῦ ἐπωνυμεῖτο καὶ Ἀργυρόπουλος. Καὶ δὴ νομίζομεν, δτι τοῦ ἐπωνύμου τούτου περίφρασις εἶνε τὸ παρὰ τοῖς Μετὰ Θεοφάνην¹ καὶ τῷ Κεδρηνῷ² ὁ τοῦ Ἀργυροῦ καὶ δὲ τοῦ Δούκα ἡ Δουκὸς ἀντὶ τῶν δυομάτων Ἀργυρόπουλος καὶ Δουκόπουλος³. Εἰ δὲ μὴ ἔκτοτε, ἀλλ’ ὅπως δήποτε ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ παρέμεινε τὸ ἐπώνυμον Ἀργυρόπουλος χωρὶς νὰ ἐκλίπῃ τὸ τῶν Ἀργυρῶν, δπερ οὐ μόνον ἐν τῷ Βυζαντίῳ διετηρήθη μέχρι τῶν ἑσχάτων χρόνων⁴, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ περιῆλθεν εἰς τοὺς νέους Ἑλληνας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Πλὴν δὲ τοῦ αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ εἰς τὸν διαπρεπῆ βυζαντιακὸν οἶκον τῶν Ἀργυροπούλων ἐπεφυλάσσετο νὰ παράσχῃ καὶ μίαν δόγισσαν εἰς τὴν Βενετίαν. Ὑπῆρξε δὲ αὕτη Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐπειταί αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ Γ' ἡ τῷ 1004 γενομένη σύζυγος Ἰωάννου τοῦ συνάρχοντος υἱοῦ τοῦ δόγη Πέτρου Ὁρσεόλου⁵. Τὴν δὲ τρυφηλότητα καὶ ύπεροψίαν αὐτῆς, δυσφημου-

νης σ. 722,2.—**Κεδρηνοῦ** ἑκδ. Βόννης Τόμ. B' σ. 277,24. Πρδλ. **Ζαμπελίου** Βυζαντιναὶ μελέται. Ἐν Ἀθήναις. 1857 σ. 692.—Γ. **Χατζειδάκε** ἐν τῷ τεύχει Τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκονταετηρίδος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις. 1888 σ. 189.—Τοῦ αὐτοῦ Μεσαιωνικὰ καὶ νέα Ἑλληνικά. Ἐν Ἀθήναις. 1905 Τόμ. A' σ. 636 κ.ε. Γνωστοὶ δ' ὄμοιώς ἦσαν οἱ μετὰ ἑβδομήκοντα περίπου ἔτη τῷ 981 ἀπαντῶντες Κομιτόπουλοι. "Ιδε **Κεδρηνοῦ** ἑκδ. Βόννης σ. 435, 1.—Ζωναρά XVII, 6. Εἰς τούτους δύναμαι νὰ προσθέσω τὸν ὄμοιῶς εἰς τὸν δέκατον αἰῶνα ἀνεργόμενον Μιχαὴλ Ἰβηρόπουλον, ἀπαντῶντα ἐν σημειώματι τοῦ Λαυρεντιακοῦ κώδικος 677 ἐν φ. 146, παρὰ Rostagna-Festa ἐν Studi Italiani di filologia classica. Τόμ. A' σ. 187, καὶ τὸν Γεώργιον Σαπωνόπουλον ἐπὶ μολυβδούλλου ἑκδοθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Schlumberger ἐν τῇ Revue des études grecques Τόμ. Γ' (1890) σ. 258.

¹ Ἐκδ. Βόννης σ. 165, 17· δὲ τοῦ Ἀργυροῦ καὶ δὲ τοῦ Δουκός.

² Ἐκδ. Βόννης σ. 154, 1· δὲ τοῦ Ἀργυροῦ δὲ ἦν Λέων καὶ δὲ τοῦ Δούκα Ἀνδρόνικος, κατὰ δὲ τὸν C κώδικα Δουκός.

³ Ἐν τοῖς σημειώμασί μου εὑρίσκω Δουκόπουλον Μανικαΐτην, ἀλλ’ ἔξεπεστ δυστυχῶς ἡ παραπομπή.

⁴ *Ducange* ἔνθ' ἀγ. σ. 151-6. — E. R. *Rhangabé* Livre d'or de la noblesse Phanariote. "Ἐκδ. 6'. Ἐν Ἀθήναις. 1904 σ. 1-2.

⁵ **Κεδρηνοῦ** ἑκδ. Βόννης σ. 452,5.—*Ducange* ἔνθ' ἀγ. σ. 155, παρ' ϕ μνημονεύονται καὶ αἱ βενετικαὶ πηγαὶ, εἰς ἃς προσθετέος Ἰωάννης δὲ διάκονος ἔνθ' ἀγ. Παρὰ τῷ

μένην παρὰ τῶν Βενετῶν, ἀπηχοῦσι τὰ περὶ αὐτῆς λεγόμενα ὑπό τοῦ Βενετοῦ χρονογράφου Πέτρου Δαμιάνη. Κατέλαβε δ' αὐτὴν κατὰ τὴν διήγησιν αὐτοῦ οἰκτρὸς θάνατος ἐκ νόσου φοβερᾶς σηψάσης τὸ σῶμα αὐτῆς ἔνεκα καταχρήσεως τῶν μύρων, δι' ὃν ἡρωμάτιζεν αὐτό¹. Ὑπῆρξε δὲ ή νόσος αὕτη πολὺ μᾶλλον ὁ φοβερὸς λοιμὸς τοῦ 1007, ἀφαρπάσας αὐτήν τε καὶ τὸν σύζυγον ἐντὸς δεκαεξήμερῶν². Ἐταφησαν δ' ἀμφότεροι ἐν κοινῷ τάφῳ ἐν τῇ κατὰ τὴν Βενετίαν μονῇ τοῦ Ἀγίου Ζαχαρίου³.

Ἡ δὲ σύζυγος τοῦ δόγη Δομινίκου Σιλβίου (Selvo) οὔτε Μαρία ἐλέγετο οὔτε Ἀργυρόπουλινα ἦτο, καθ' ἓν συγχύσεως πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Ἰωάννου Ὁρσεόλου ἔγραψάν τινες τῶν νεωτέρων, ἀλλ' ὀνομάζετο μὲν Θεοδώρα, ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου Δούκα⁴.

Ἄλλοι δὲ Ἀργυρόπουλοι γνωστοὶ ἀπὸ τοῦ ἐγδεκάτου αἰώνος

Καθρηνῷ δὲν μνημονεύεται τὸ ὄνομα τῆς νύμφης, ἣν ὄνομάζει Μαρίαν ὁ Βενετός Δάνδολος ἐν τῷ *Chronicum Venetum* σ. 113. Ἰδε περὶ τῆς συγκεχυμένης πως συγγενείας τῆς Μαρίας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου *Gfrörer Byzantinische Geschichten*. Ἐν Graz. 1872. Τόμ. Α' σ. 118. Πρβλ. *Schlumberger Basile II le Tueur des Bulgares* σ. 325 σημ. 1. Ἐλλ. μεταφρ. *Ιω. Δαμπρίδου* σ. 390 σημ. 1.

¹ Petrus Damiani Opusculum de institutione moniali ἐν τοῖς Opera αὐτοῦ ἐκδ. Παρισίων 1642 Τόμ. Γ' σ. 340. Ἰδε τὸ ἐξ αὐτοῦ χωρίον προχείρως παρὰ τῷ *Ducange* ἐνθ' ἀν. σ. 155 καὶ μέρος αὐτοῦ ἐν γερμανικῇ μεταφράσει παρὰ τῷ *Gfrörer* ἐνθ' ἀν. σ. 421 x. ἐ.

² *Schlumberger* ἐνθ' ἀν. σ. 326. Ἐλλ. μετάφρ. *Ιω. Δαμπρίδου* σ. 391.

³ Romanin Storia documentata di Venezia. Ἐν Βενετίᾳ. 1853 Τόμ. Α' σ. 290.

⁴ *Ducange* ἐνθ' ἀν. σ. 163. — *Gfrörer* ἐνθ' ἀν. σ. 504. — Πρβλ. *Schlumberger* ἐνθ' ἀν. σ. 325 σημ. 1. Ἐλλ. μεταφρ. *Ιω. Δαμπρίδου* σ. 392 σημ. 1, ἐνθα οὐκ ὄρθως ρημειοῦται, ὅτι μεταξὺ τῶν συγχεόντων τὰς δύο δογίσσας εἶνε καὶ ὁ *Ducange*. Περὶ δὲ τῆς συγχύσεως, ἵδε καὶ *Moltmann Theophano, die Gemahlin Otto's II.* Ἐν Schwerin. 1878 σ. 57 σημ. 4. Ἡ σύγχυσις δὲ αὗτη, ἣν ἵδε καὶ παρὰ τῷ *E. R. R[hangabé]* ἐνθ' ἀν. σ. 2, εἶνε ἥδη ἀρχαῖα, ἀπαντῶσα παρὰ τῷ Βενετῷ χρονογράφῳ *Sabellico*. Ἰδε *Ducange* ἐνθ' ἀν. σ. 155. Βενετοὶ δέ τινες ιστορικοί, ἐν οἷς ὁ *Morosini*, λέγουσι τὴν σύζυγον τοῦ δόγη Σιλβίου πεπλανημένως ἀδελφήν τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου Βοτανειάτου. Ἰδε *Molmenti La dogaressa di Venezia*. Ἐν Ταυρίνῳ. 1884 σ. 52 σημ. 1, παρ' ὃ τὰ ἐν σ. 59 x. ἐ. περὶ τῆς τρυφηλότητος καὶ τοῦ θανάτου τῆς Μαρίας Ἀργυροπούλου ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Damiani μετατίθενται εἰς τὴν Θεοδώραν Δούκαιναν. Τοῦτ' αὐτὸν συμβαίνει καὶ παρὰ τῷ *Langier Iстория della repubblica di Venezia tradotta dal francese*. Ἐκδ. β'. Ἐν Βενετίᾳ. 1778. Τόμ. Α' σ. 240 καὶ τῷ *Romanin* ἐνθ' ἀν. σ. 310 x. ἐ.

μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων εἶνε οἱ ἔξης·

α') Ἀργυρόπουλος τις, ἀγνώστου προωνυμίου, ζήσας τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος, ἵσως σύγχελος, μνημονεύμενος ἐν ἐπιγράμματι τινὶ Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου¹.

β') Ἀργυρόπουλος Βασιλειος, γοτάριος ζῶν τῷ 1140 ἀγνωστον ποῦ. Τοῦτον γινώσκομεν ἐκ βιβλιογραφικοῦ σημειώματος τοῦ φ. 296^α τοῦ Τετραευαγγέλου Χ-ΙV-21 τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἐσκουριάλου².

γ') Ἀργυρόπουλος Γεώργιος, ἔχων ἐν τῇ βυζαντιακῇ αὐλῇ τὴν ἀρχὴν προέδρου, ἡς ἀγνοοῦμεν εἰδικώτερον τὰς τιμὰς καὶ τὰ δικαιώματα. Τοῦτον γινώσκομεν μόνον ἐκ σωζομένου μολυβδοβούλου, ἀνερχομένου, καθ' ἀ εἰκάζεται ἐκ τῆς τεχνοτροπίας, εἰς τὸν ἐνδέκατον ἦ δωδέκατον αἰῶνα³.

δ') Ἀργυρόπουλος Κωνσταντῖνος, μάγιστρος καὶ στρατηγὸς Σάμου κατὰ τὸν ἐνδέκατον ἦ δωδέκατον αἰῶνα, ἐγνώσθη ἐκ μολυβδοβούλου⁴.

¹ Rocchi Versi di Cristoforo patrizio σ. 39 ἀρ. LXVI.—Kurtz Die Gedichte des Christophoros Mitylenaeos σ. 40 ἀρ. 68.

² Κατὰ τὸν Miller Catalogue des manuscrits grecs de la Bibliothèque de l'Escorial σ. 407 τὸ σημείωμα ἔχει ὡδε· Ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον διὰ χειρὸς Βασιλείου νοταρίου τοῦ Ἀργυροπόλου μηνὶ λαρνακῶι εἰς α^π (sic) Νυ τοῦ εχμ^η ἔτους. Προσθέτει δὲ ὁ Miller, ὅτι celle date est incertaine. Ἀλλ' ὡς ἐπεισθην ἐκ φωτογραφίας τῆς σελίδος ἐν ᾧ τὸ σημείωμα, αἱ τελευταῖαι μετὰ τὸ λαρνᾶν λέξεις, παραναγνωσθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Miller, ἔχουσιν ἀχρινῶς ὡδε· εἰς αρ^τ εἰς αρ^η (= εἰς τὴν παροῦσαν;) Ἄ (= ἴνδικτιῶνα) γ̄ (;

³ τοῦ εχμη^η (;) ἔτους .:. Ἰδε καὶ τὸ πανομοιότυπον παρὰ Graux - Martin Manuscrits d'Espagne Πλv. XI, 41. Ἀλλὰ δὲν ἀποχλείεται καὶ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ λαν ἀσαφοῦς ἔτους ὡς εχμη^η, ὅτε θὰ ἔπρεπε καὶ τὸν ὅμοιως ἀσαφῆ ἀριθμὸν τῆς ἴνδικτιῶνος, δεστις ὅμοιαζει πρὸς υ μακρόν, νάναγνώσωμεν ὡς ε ἀντὶ γ. "Ἄρα τὸ σημείωμα ἀναφέρεται ἀσφαλέστερον, μὲν εἰς τὸ 1140, οὐκ ἀπιθάνως δ' εἰς τὸ 1132.

⁴ Schlumberger Sigillographie de l' empire byzantin. Ἐν Παρισίοις. 1884. σ. 573 ἀρ. 3. Πρβλ. σ. 621.

⁵ Schlumberger ἐν Revue des études grecques Τόμ. Δ' (1891) σ. 125.—Κωνσταντίνου οὐλος ἐν Διεθνεῖ ἐφημερίδι τῆς νομισματικῆς ἀρχαιολογίας Τόμ. Ε' (1902) σ.

ε') Ἀργυρόπουλος τις εἶχεν ἀξίωμα παρὰ τῷ πατριάρχῃ Ἀρσενίῳ Αὐτωρειανῷ ἐν Νικαίᾳ ἐπὶ Θεοδώρου Β' Δούκα Λασκάρεως, ἔχομεν δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὰς τοῦ αὐτοκράτορος τούτου¹.

ς'-ζ') Ἀργυρόπουλος Ἰωάννης καὶ Ἀργυρόπουλος Θεοφύλακτος μνημονεύονται μεταξὺ τῶν κληρικῶν Κωνσταντινουπόλεως τῶν στερζάντων νὰ ἐμμένωσι τῷ 1357 εἰς τὰς παραινέσεις τοῦ πατριάρχου Καλλίστου Α'².

η') Ἀργυρόπουλος Κωνσταντῖνος ἔγραψε τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα τὸν κώδικα Coishin 42 τῆς ἐν Παρισίοις Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης, περιέχοντα τὴν Ὁκτώηχον³, συμφώνως πρὸς τὸ ἐν τῷ φ. 382^α σημείωμα, γεγραμμένον μὲν καταλογάδην, συγκείμενον δ' ὅμως ἐκ στίχων ἔχόντων ὥδε·

*Πόνημα χειρῶν Κωνσταντίνου ἀχρείου
Αργυροπούλου λίαν εὐτελεστάτου,
τεθὲν μεγίστη μονῇ τῇ τῶν Σωσάνδρων
διὰ Βαρλαὰμ ἐκκλησιάρχου ταύτης +⁴.*

'Ἐκ τοῦ σημειώματος τούτου καθίσταται πιθανὸν ἔνεκα μάλιστα τῶν καὶ ἄλλως εἰς μοναχοὺς ἀποδιδομένων ἐπιθέτων ἀχρείου καὶ εὐτελεστάτου, δτὶ δὲ γράψας τὸν κώδικα Κωνσταντῖνος Ἀργυρόπουλος ἦτο μοναχὸς τῆς μονῆς τῶν Σωσάνδρων, ἥτις ἔχειτο ἐν Κωνσταντινουπόλει⁵.

212 ἢρ. 134. 'Ο x. Κωνσταντόπουλος ἀναβιβάζει τὸ μολύβδουλλον εἰς τὸν δέκατον ἥτη ἐνδέκατον αἰῶνα, δλλ' ὅρθότερον χρονολογεῖ ὁ x. Schlumberger, δρίζων τὸν ἐνδέκατον ἥτη δωδέκατον.

¹ Theodori Ducae Lascaris epistolae CCXVII ἑκδ. Nic. Festa. Ἐν Φλωρεντίᾳ. 1898.

² Miklosich-Müller Acta et Diplomata Tόμ. Α' σ. 371, 373.

³ Omont Inventaire sommaire des manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale Tόμ. Α' σ. XXXVII Tόμ. Γ' σ. 118.—Marie Vogel Victor Gardthausen Ινθ' ἀν. σ. 241.

⁴ Τὸ σημείωμα τοῦτο ἀπέστειλέ μοι, παραχληθεὶς ὑπὲρ ἐμοῦ, ὁ x. Omont, διευθυντὴς τοῦ τμήματος τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Παρισίοις Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης.

⁵ Εἰς τὴν μονὴν ταύτην ἔγραψεν ἐπίγραμμα ὁ Νικηφόρος Βλεμμύδης. "Ιδε τὴν ἔκδοσιν τῶν ἔργων αὐτοῦ ὑπὸ Heisenberg ἐν Λειψίᾳ παρὰ τῷ Teubner τῷ 1896. "Αλλος καθαῖξ

θ') Ἀργυρόπουλος Δούκας ἀνεγράφη ως ἐν τῷ δεκάτῳ τετάρτῳ αἰῶνι βιβλιογράφος τοῦ κώδικος App. Cl. V, 8, περιέχοντος συγγραφὰς τοῦ Γαληνοῦ καὶ Ἰπποκράτους καὶ ἀποκειμένου ἐν τῇ Μαρκιανῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βενετίας¹. Ἀλλὰ τὸ σημείωμ' αὐτοῦ ἔχει ὡδε κατὰ φιλικὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης κ. Frati. *Πόνημα χειρὸς Δούκα τοῦ Σγουροπούλου*².

ι') Ἀργυρόπουλος Γεώργιος ὑπῆρξε τῷ 1399 ιερεὺς ἐν τῷ πατριαρχεῖῳ Κωνσταντινουπόλεως³.

ια') Ἀργυρόπουλος Ἰωάννης ἔζη κατ' ἄγνωστα ἔτη τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος. Τοῦτον γινώσκομεν μόνον ως βιβλιογράφον καὶ κτήτορα τοῦ ὑπ' ἀρ. 407 κώδικος τῆς Μαρκιανῆς βιβλιοθήκης⁴. Ο κῶδις οὗτος φέρει πράγματι ἐν φ. 2^a, οὗ παραθέτομεν πανομοιότυπον ἐν τῷ μετὰ τὸ τέλος τῆς παρούσης Εἰσαγωγῆς Παρενθέτῳ Πίνακι Σ', τὸ ἔξης τρία σημειώματα.

I) + Ἰωάννου⁵ τοῦ Ἀργυροπούλου.

II) Ἡ βίβλος ἥδε πέφυκεν Ἀλεξίου (= Ἀλεξίου πέφυκεν) τοῦ Παναρέτου +

III) χειρὶ γραφεῖσα, Ἰωάννου τοῦ Ἀργυροπούλου.

Ο δὲ κ. Σάθας, δεῖτις τὰ σημειώματα ταῦτα δὲν ἦξισε τῆς

ἀνήκων εἰς τὴν μονὴν ταύτην καὶ περιέχων τοὺς δεκαέξι ἀναγινωσκομένους λόγους Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἶναι δύναται⁶ ἀρ. 15 τῆς ἐν Ἀγίῳ Όρει μονῆς Σταυρονικῆτα. Ιδε **Σπυρ. Λάμπρου** Κατάλογος τῶν ἐν Ἀγίῳ Όρει ἑλληνικῶν κωδίκων. Ἐν Κανταβριγίᾳ. 1895 Τόμ. Α' σ. 77.

¹ *Marie Vogel - Victor Gardthausen* ἐνθ' ἀν. σ. 113. Οὐδαμοῦ τῆς συγγραφῆς τοῦ *Diels* (*Die Handschriften der antiken Ärzte.* Ἐν Βερολίνῳ. 1906. 1908), εἰς ᾧ παραπέμπουσι, γίνεται μνεία τοῦ κώδικος τούτου.

² Πρβλ. *D. M. Berardelli* ἐν τῇ τοῦ *Calogerà Nuova Raccolta d'opusculi* Τόμ. Κ' σ. 198.

³ Ἀγνοῶ πόθεν ὁ κ. Ῥαγκαβῆς παρέλαβε ταύτην τὴν εἴδησιν.. — *R[hangabé] Livre d'or de la noblesse Phanériote* ἰχδ. 6' σ. 2.

⁴ *Zanetti Graeca D. Marci Bibliotheca codicum manuscriptorum.* Ἐν Βενετίᾳ. 1740 σ. 198.

⁵ Ἀνισθεν ἐν ἀρχῇ ἐπανελήφθη + Ἰωάννου χειρὶ νεωτέρᾳ.

προσηκούσης ἐπιμελοῦς ἔξετάσεως¹, οὐδὲ προσέσχεν εἰς αὐτὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν γραφὴν τοῦ κώδικος, ἀπεφάνθη, δτὶ οὗτος ἀντεγράφη ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Ἰωάννου Ἀργυρόπουλου, ἐννοῶν βεβαίως τὸν ἡμέτερον. Ἀλλ' ἀκριβεστέρα ἔξετασις ἀποδειχνύει, δτὶ ὁ ἴσχυρισμὸς οὗτος δὲν ἔχει δρθῶς. Πράγματι ὁ κώδικς δὲν εἶνε γεγραμμένος τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὸν δέκατον τέταρτον, ως ἀποδειχνύεται ἐκ τε τοῦ πανομοιοτύπου τοῦ φ. 8² ἐν τῷ παρενθέτῳ Πίνακο Ζ' καὶ ἐκ τῆς γραφῆς τῶν ἐν τῷ Πίνακι Σ' σημειωμάτων. Ἀλλος λοιπὸν ὁ Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος ἦγράψας τὸν Μαρχιανὸν κώδικα 407 τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα

¹ 'Ο κ. Σάθας α') παντελῶς παρέλιπε τὸ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω σημειωμάτων· β') οὐκ δρθῶς ἀνέγνω Παναρέτη ἀντὶ Παναρέτου, ως δύναται νὰ πεισθῇ πᾶς ὁ παραβάλλων τὸν ἡμέτερον Πίνακα Σ'. Προσθετέος δὲ κατὰ ταῦτα καὶ οὗτος ὁ Πανάρετος εἰς τοὺς ὑπ' Ἡμοῦ ἀναγραφέντας ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Δ' σ. 264 κ.ἔ. καὶ Τόμ. Ε' σ. 112 κ. ί.: γ') 'Ἐν τῷ δευτέρῳ σημειώματι παρανέγνω αὕτη ἀντὶ ηδες καὶ δὲν ἡξίωσε προσοχῆς τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ σημειώματι ἀνωθεν τῶν λέξεων πέφυκεν Ἀλεξίου γεγραμμένα β' καὶ α', δι' ὅν δηλοῦται ἡ μετάθεσις τῆς σειρᾶς τῶν λέξεων τούτων· δ') ἀντέγραψεν ἐν συνεχείᾳ τοῦ δευτέρου σημειώματος τὸ τρίτον, μὴ παρατηρήσας, δτὶ τὸ δεύτερον περατοῦται διὰ + καὶ δτὶ τὸ τρίτον εἶνε γεγραμμένον δι' ἄλλης χειρὸς, καὶ δὴ αὐτῆς τῆς γραφάσης τὸ πρῶτον· ε') περιέλαβεν εἰς τοὺς κτήτορας τοῦ κώδικος καὶ τὸν Θεόδωρον Σκουταριώτην μητροπολίτην Κυζίκου, ἐν ὧ δὲ κατὰ τὸν δέκατον τρίτον πιθανῶς αἰῶνα ζήσας ιεράρχης οὗτος (Πρβλ. *Krummbacher Geschichte der Byzantinischen Litteratur* σ. 390, 'Ελλ. μεταφρ. *Σωτηριάδου* Τόμ. Α' σ. 791 ἐν συνδυασμῷ πρὸς *Σπυρο. Π. Λάμπρου* Κατάλογον τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἀγίου Όρους ἑλληνικῶν κωδίκων Τόμ. Α' σ. 371) εἶνε ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐν τῷ κώδικι περιλαμβανομένης Χρονικῆς ἐκθέσεως πολὺ μᾶλλον ἡ ὁ κτήτωρ τοῦ κώδικος, καθ' ἂν ἐνδειχνύει καὶ ἡ ἔμμετρος ἐπιγραφὴ

*'Η βίβλος ηδες Κυζίκου Θεοδώρου
Σκουταριώτων ἐκ φυλῆς κατηγορένου'*

ῇν ὡς πεζὸν λόγον καὶ μετὰ παραναγνώσεως τῆς τελευταίας λέξεως ἔξεδωκεν ὁ κ. Σάθας ηδες 'Η βίβλος ηδες Κυζίκου Θεοδώρου Σκουταριώτῶν ἐκ φυλῆς καταγομένου. Κατὰ ταῦτα ἡ ιστορία τοῦ κώδικος ἔχει κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παρὰ τῷ κ. Σάθα (Μεσαιωνικῆς Βιβλιοθήκης Τόμ. Ζ' σ. αμγ'). Πρβλ. *Heisenberg* ἐν τῇ *Byzantinische Zeitschrift* Τόμ. Ε', 1896, σ. 172, 182) ως ἔξης. Ο μὲν Θεόδωρος Κυζίκου δὲν ὑπῆρξε κτήτωρ τοῦ κώδικος, ἀλλὰ συγγραφεὺς τῆς ἐν αὐτῷ περιλαμβανομένης Χρονικῆς συνόψεις, ἔγραψε δ' αὐτὸν κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Ἰωάννης τις Ἀργυρόπουλος, ὃν ως κτήτορα μὲν δηλοῖ τὸ ἀνωτέρω πρῶτον σημείωμα, ως βιβλιογράφον δὲ τὸ τρίτον, γραφὲν πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ, δτὲ ὁ κώδικς περιηλθεν εἰς τὸν Ἀλεξιον Πανάρετον· τελευταίον δὲ ἀκόδικης ὑπῆρξε κτήμα Ἰωάννου τοῦ Κωνσταντῆ ιατροῦ κατὰ τὸ ἐν φ. 466 σημείωμα.

καὶ ἄλλος ὁ τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως. Ως ἀπλῆν δὲ εἰκασίαν ἐκφράζομεν τὴν γνώμην, δτι ὁ βιβλιογράφος εἶνε Ἰσως ὁ πάππος τοῦ ἡμετέρου Ἰωάννου Ἀργυροπούλου.

ι⁶') Ἀργυρόπουλος Ἀνδρέας μνημονεύεται τῷ 1409 ὡς οἰκεῖος τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ Πχλαιολόγου ἐν τινι πατριαρχικῷ ἑγγράφῳ¹. Κατ' ἄλλο πατριαρχικὸν ἑγγραφὸν τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἦτο εἰς τῶν ἀπὸ τῆς πολιτείας ἀρχόντων². Εἶνε δὲ οὗτος ὁ αὐτὸς καὶ ὁ παρὰ τῷ Μάζαρι ἐν τῇ Ἐπιδημίᾳ ἐν Ἀδου ἀοιδὸς Πᾶλος Ἀργυρὸς, καθ' ἀριέγνω ηδη ὁ Ellissen³.

ι⁷') Ἀργυρόπουλος Γεώργιος μνημονεύεται ὡς γράψας στιχούργημα περὶ τῆς ἐτεί 1444 μάχης τῆς Βάρνης, ἀποκείμενον ἐν τῇ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν βιβλιοθήκῃ τοῦ Σεραγίου⁴. Καὶ εἶνε μὲν ἄγνωστος ἢ σχέσις τοῦ στιχουργήματος τούτου πρὸς τὸ γνωστὸν περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ποίημα τοῦ Ζωτικοῦ Παρασπονδύλου τὸ ἐκδεδομένον ὑπὸ τοῦ Legrand⁵. Ἀλλὰ πιθανὸν νομίζομεν, δτι τὸ μὲν στιχούργημα εἶνε τὸ αὐτὸν, ὁ δὲ Γεώργιος Ἀργυρόπουλος εἶνε ἀπλῶς ὁ βιβλιογράφος τοῦ ποιήματος τούτου ἐν τῷ κώδικι, οὐ τὸ ὄνομα παρέλιπεν Ἰσως νὰ σημειώσῃ ὁ περὶ τῆς σπανιώτατα προσιτῆς βιβλιοθήκης τοῦ Σεραγίου γράψας Γερμανὸς καθηγητὴς Blass, ἀναγράψας μόνον τὸν ἐν τέλει τοῦ δλου κώδικος σημειούμενον βιβλιογράφον Νικόλαον Παπαμιχαήλ⁶.

Ἀργυροπούλους δ' εὑρίσκομεν πρὸ τῆς ἀλώσεως καὶ ἐν Κρήτῃ. Ἀνέφερον δὲ οὗτοι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν εἰς Νικηφόρον τὸν Ἀργυρόπουλον, δεστις μνημονεύεται ἐν χρυσοβούλλῳ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ,

¹ Miklosich-Müller Acta et Diplomata Tόμ. B' σ. 374.

² Miklosich-Müller ξνθ' ἀν. σ. 472.

³ Ellissen Μάζαρις ἐκδ. ἐν τοῖς Analekten der mittel- und neugriechischen Litteratur Tόμ. Δ' σ. 214. — Ἐκδ Boissonade ἐν τοῖς Anecdota graeca Tόμ. Γ' σ. 145. — Προβλ. M. Treu Mazaris und Holobolos ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift Tόμ. A' (1892) σ. 91 κ. ἐ.

⁴ Blass ἐν τῷ Hermes Tόμ. ΚΓ' (1888) σ. 224.

⁵ Krumbacher Geschichte der byzantinischen Litteratur σ. 839. Ἐλλ. μεταφρ. Σωτηριάδου Tόμ. Γ' σ. 110 κ. ἐ.

⁶ Blass ξνθ' ἀν.

δπερ οίον μὲν νῦν σώζεται ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔτος 1182, ἀλλ' εἶνε δρθότερον νάναφερθῆ, ὡς ἐπραξαν τοῦτο νεώτεροι ιστορικοί, εἰς τὸ 1082 ἢ 1092. Παριστάνεται δ' ἐν αὐτῷ ὁ αὐτοκράτωρ ἀποστέλλων εἰς τὴν Κρήτην πρὸς κατάπνιξιν ἀποστασίας τινὸς τῶν Κρητῶν κατὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οίκου, ἥτις ἐταύτισθη πρὸς τὴν τοῦ Καρύκη¹, τὸν ἴδιον υἱὸν Ἰσαάκιον καὶ δώδεκα ἄρχοντας, οἵτινες ἀπέβησαν γενάρχαι δώδεκα μεγάλων τῆς Κρήτης οίκων. Καὶ εἶνε μὲν λίαν ἀμφίβολος ἢ γνησιότης τοῦ ἐγγράφου τούτου, οὗ περιεσώθησαν τέσσαρες νεοελληνικαὶ διασκευαὶ, πιθανῶς μεταφράσεις ἐξ Ἰταλικοῦ ἢ λατινικοῦ κειμένου τῶν χρόνων τῆς ἐν τῇ νήσῳ βενετοκρατίας, ἔχοντος Ἰσως βάσιν ἐλληνικὸν πρωτότυπον². 'Αλλ' ὅπως καὶ δὲν ἔχωσι τὰ κατὰ τὸ κείμενον τοῦτο, δπερ φαίνεται Ἰσως πλασθὲν, ὅπως ἀναχθῶσιν εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους δίκαια εὑγενῶν τῆς Κρήτης οίκων, οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νάμφισθησαμεν, δτι οἱ ἐν τῇ νήσῳ Ἀργυροστεφανῖται ἢ ἐκ χωρίου Ἀγίου Στεφάνου Ἀγιοστεφανῖται ὕστερον κληθέντες³ κατήγοντο ἐξ Ἀργυροπούλων, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανος ἢ ἀρχῆθεν καταγωγὴ αὐτῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἡδη μὲν τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα εἶχον προσλάβει οἱ Ἀργυρόπουλοι τῆς Κρήτης τὸ ὄνομα Ἀγιοστεφανῖται· ἀλλὰ δὲν ἔλειψαν παντελῶς καὶ οίκοι διατηρήσαντες τὸ ἀρχαῖον ὄνομα⁴.

¹ "Ιδε περὶ αὐτῆς "Ανναν Κομνηνὴν ἐκδ. Βόννης Τόμ. Α' σ. 430, Ζωναράν XVIII, 16-17 καὶ Μεχαήλ Γλυκᾶν ἐκδ. Βόννης σ. 620.

² Hopf Geschichte Griechenlands ἐν τῇ Allgemeine Encyclopädie τοῦ Ersch καὶ Gruber Τόμ. 85 σ. 178 κ. ἐ. — Σάθα 'Ελληνικὰ 'Ανέκδοτα. 'Αθηνῆσι. 1867 σ. 6' κ. ἐ. — Gerland Histoire de la noblesse crétoise au moyen âge ἐν τῇ Revue de l'Orient latin Τόμ. I' καὶ IA' καὶ ἐν ἴδιῳ χωριστῷ βιβλίῳ. 'Ἐν Παρισίοις. 1907 σ. 18 κ. ἐ. 'Ιταλιστὶ σώζεται ἡ ἐπιστολὴ αὕτη πράγματι ἐν τῷ Ἀστικῷ μουσείῳ τῆς Βενετίας (Museo Civico ἢ Currer) ἐν κώδικι Cicogna ἀρ. 3752.

³ Gerland ἔνθ' ἀν. σ. 46, 85 καὶ ἀλλαχοῦ.

⁴ "Ιδε τὸ ἐν τῇ 'Ιεροσολυμιτικῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἀθαν. Παπαδοπούλου Κεραμέως Τόμ. Β' σ. 319 κ. ἐ σημείωμα τοῦ κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα γεγραμμένου κώδικος 209 τῆς πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης. Πρεβλ. Σπυρ. ΙΙ. Δάμπερον Οἱ Ἀρχολέοντες τῆς Κρήτης ἐν Μικταῖς σελίσι σ. 432 κ. ἐ.